

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16364 van 25 september 2008
in de zaak RvV 26.8151 IV

In zake:

[REDACTED]
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. SCHOUTEN
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

deComrnissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

~~Gelet op de beschikking van 17 juli 2008 waarbij de terechtzitting(w)rdt bepaald op 10 september 2008.~~

[REDACTED]
Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
- 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 juli 2005, verklaart er zich op 14 mei 2007 voor de tweede maal vluchteling.
- 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers tweede asielaanvraag bij beslissing van 6 mei 2008, verstuurd op 8 mei 2008.
- 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag ~~werden door de bestreden~~ beslissing als volgt weergegeven:

"U beweerde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district ██████████ in de provincie Ghazni. U bent sjiïet en behoort tot de etnische groep der Hazaras. U was nooit politiek of militair actief. Uw ouders en jongste broer zijn tijdens de Taliban- periode verdwenen en vermoedelijk omgebracht. Samen met een vriend richtte u sinds 1380 (wal overeenkomt met maart 2001 tot maart 2002 op de Westerse kalender) in uw district cursussen in voor mensen die niet naar school waren geweest. Deze lessen stonden zowel open voor mannen als voor vrouwen. U kreeg door deze lessen enkele problemen met de plaatselijke geestelijken. U werd er namelijk van beschuldigd onislamitische ideeën te verspreiden in uw lessen. De directe reden van uw vertrek in Afghanistan ligt echter in het feit dat u een relatie had met een jonge vrouw, R. genaamd, uit uw dorp. Jullie waren jeugdvrienden, maar R. was door haar familie uitgehuwelijkt aan een Afghaan uit Australië. Enige tijd na het huwelijk keerde deze terug naar Australië en bleef R. bij haar schoonouders wonen in het dorp. Ze begon lessen bij u te volgen en jullie begonnen een geheime relatie. Sinds 1382 (maart 2003-maart 2004) begon u te studeren aan de Universiteit te Kaboel. U keerde echter nog regelmatig naar uw dorp terug om er uw jongere broer te zien, maar ook om R. te blijven ontmoeten. In het begin van de vijfde maand 1383 (23 of 24 juli 2004 op de Westerse kalender) kreeg u een brief van R. waarin ze vertelde dat ze zwanger van u was en u aanmaande voorzichtig te zijn. Omdat u bang was de doodstraf te zullen riskeren, verliet u Afghanistan op 03-05-1383 (25 juli 2004) en trok u naar Iran, waar u illegaal verbleef. -U-telefoneerdenog naar een vriend in Afghanistan. en kwam zo te weten dat de schoonouders van R. haar zwangerschap hadden ontdekt. Ze hadden haar gedwongen te bekennen wie de vader was en R. had uw naam opgegeven. Hierop zijn zowel haar ouders als haar schoonouders naar de politie gestapt. Politiecommandant ██████████ IS. een goede vriend van R.'s vader. De Afghaanse autoriteiten begonnen vervolgens naar u, te zoeken, ook in Kaboel, daar men wist dat u daar studeerde. Toen men u niet kon vinden heeft men uw broer gedurende één maand gevangengenomen. Na interventie van de plaatselijke bevolking werd uw broer vrijgelaten. Uzelf wordt wel nog gezocht. U heeft ongeveer tien maand in Iran verbleven en uit vrees naar Afghanistan te worden repatriëerd trok u verder richting Europa. Op 25 juli 2005 vroeg u een eerste keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Het Commissariaat-generaal nam op 22 september 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 14 mei 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. U stelde nog steeds problemen te vrezen omwille van uw overspel met R. Eveneens meent u dat u zal worden geëxecuteerd omwille van uw geloofsopvattingen. Ter staving van uw asielrelaas legde u enkele internetartikels voor die handelen over andere zaken van overspel en blasfemie. Verder acht u ook de algemene situatie in uw regio te gevaarlijk en vraagt u om die reden de subsidiaire beschermingsstatus aan. Ook deze vrees onderstreepte u middels enkele artikels betreffende de algemene veiligheidssituatie in Ghazni. Tot slot legde u ook een brief van een vriend uit Kabul voor waannee hij al uw problemen wenst te bevestigen."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor, vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

verzoekers tweede asielaanvraag steunt op de motieven die hij reeds aanbracht bij zijn eerste asielaanvraag en die als kennelijk ongegrond werd beoordeeld; verzoeker legt geen nieuwe elementen of feiten voor die een ander licht zouden kunnen werpen op zijn situatie; de brief en de internetartikels ontberen bewijskracht; voor burgers in de hoofdstad Kabul bestaat er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsverplichting en van de redelijkheidverplichting.

2.1.2. Verzoeker voert aan dat zijn eerste asielaanvraag kennelijk ongegrond werd verklaard en niet bedrieglijk, verzoeker stelt dat zelfs al zou er een gebrek aan geloofwaardigheid geweest zijn, men destijds geoordeeld heeft dat er géén voldoende elementen waren om zijn asielaanvraag bedrieglijk te achten en dat bij de huidige asielaanvraag bijgevolg niet plots kan weerhouden worden dat zijn verklaringen bedrieglijk zouden zijn geweest. Verzoeker geeft verder aan dat er in het kader van zijn eerste asielaanvraag hoogstens sprake kan zijn van een omissie, daar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet had gesproken over de problemen die hij ondervond naar aanleiding van de lessen die hij gegeven had, doch niet van bedrieglijkheid. Verzoeker stelt verder dat er in de beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag onterecht gesteld wordt dat de problemen met religieuze geestelijken niet ernstig genoeg zouden zijn om een vervolging te vormen in de zin van de Conventie van Genève;--Verzoeker poogt verder het tegendeel aan te tonen. Verzoeker betwist dat de problemen naar aanleiding van zijn overspelige relatie niet onder de Conventie van Genève vallen. Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees tot vervolging, vanwege enerzijds het feit dat hij onislamitische ideeën zou verspreid hebben en anderzijds gezocht wordt vanwege overspel.

2.1.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de beslissing van de Commissaris-generaal in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag d.d. 6 mei 2008 nergens melding maakt van "bedrieglijke" verklaringen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing correct de beslissing van de Commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag d.d. 22 september 2006 aanhaalt stellende dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen op basis van het feit dat deze asielaanvraag kennelijk ongegrond was. Verzoekers beroep tegen de beslissing van 22 september 2006, genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag is momenteel nog hangende bij de Raad van State. De Raad stelt echter vast dat verzoekers argumentatie in voorliggend verzoekschrift in hoofdorde gericht is tegen de motieven van deze beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Met betrekking tot verzoekers tweede asielaanvraag kan echter worden vastgesteld dat deze is gebaseerd op identiek dezelfde feiten als deze aangehaald naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Naar aanleiding van de eerste asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat verzoekers religieuze problemen ten gevolge van de lessen die hij zou gegeven hebben, niet geloofwaardig zijn. Waar het de eigenlijke aanleiding van verzoekers vertrek betreft, het overspel, werd geoordeeld dat deze feiten geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te

beoordelen in beroep. Deze beslissing is het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

- 2.1.4. Verzoeker legt bij zijn tweede asielaanvraag internetartikels' voor alsmede een brief van zijn vriend uit Kabul die zijn problemen bevestigt. Onverminderd het feit dat deze stukken allerminst kunnen aannemelijk' maken dat de problemen van verzoeker onder de criteria van de Conventie van Genève vallen, noch zijn verklaringen geloofwaardigheid verlenen, kan de Raad eveneens duidelijk vaststellen dat de desbetreffende brief werd ondertekend op 15/03/1386 (05/08/2007) terwijl de postdatum op de enveloppe 07/05/2007 is. Dit zou betekenen dat de brief al verstuurd werd alvorens hij geschreven was. Waar verzoeker aanvoert dat het niet zijn schuld is en dat er fouten werden gemaakt door derden, kan dan ook bezwaarlijk een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Gezien deze sterke aanwijzingen dat het hier om vervalste en gefabriceerde bewijsstukken gaat, stelt de bestreden beslissing dan ook terecht vast dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeker. Niettegenstaande het voorgaande dient verzoeker er op te worden gewezen dat brieven van vrienden en familie in ieder geval objectieve bewijswaarde ontberen gelet op hun gesolliciteerd karakter.
- Het voorleggen van algemene internetartikels volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v. St., nr. 138.480 van 15 december 2004).
- 2.1.5. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.
- 2.1.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van de artikelen 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur en een schending van de redelijkheidverplichting.
- 2.2.2. Verzoeker betwist dat hij in 1382 naar Kabul verhuisde om er op de universiteit te studeren, Verzoeker stelt dat hij enkel heeft aangegeven dat hij verhuisd was in het kader van zijn studies en dat hij maar een aantal maanden in Kabul is verbleven (in de eerste maand van 1383 zijn de lessen begonnen en in de vijfde maand van 1383 is hij reeds moeten vluchten). Verzoeker verklaart dat hij nooit het centrum van zijn belangen naar Kabul heeft verhuisd en dat hij nog regelmatig terugkeerde naar zijn dorp in het district in Jaghuri. Verzoeker stelt dat een intern vluchtalternatief in Afghanistan zeer moeilijk ligt, indien dit in een gebied is waar men geen wortels heeft en er geen familieleden wonen. Verzoeker geeft aan dat hij ook niet naar Ghazni kan terugkeren waar zijn oom en zijn jongere broer, die nu 13 is wonen. Verzoeker betwist dus dat hij naar Kabul zou kunnen terugkeren, toch merkt verzoeker het volgende op met betrekking tot de situatie in Kabui, mocht de Raad, oordelen dat verzoeker kan terugkeren naar Kabul. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming enkel vanuit artikel 48/4, (§ 2), c van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht. Verzoeker is het niet eens met de appreciatie en de bevindingen van de Commissaris-generaal betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker voert

aan dat de definitie van gewapend conflict volledig overeenkomt met de situatie in Afghanistan en verwijst hiervoor naar de *position paper* van het ICRC, dat hij in bijlage bij zijn verzoekschrift heeft toegevoegd. Hij preciseert dat het binnenlands gewapend conflict vanuit twee oogpunten kan gedefinieerd worden, met name vanuit artikel 3 van de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 of vanuit artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. In de conclusie van de *position paper* wordt vermeld dat er sprake is van een niet-internationaal gewapend conflict wanneer er 'protracted (langdurig of aanhoudend) armed confrontations' bestaan tussen regeringstroepen en niet-regeringsgroeperingen. Daarnaast moet er een minimumniveau aan intensiteit zijn en de partijen, betrokken in het conflict, moeten een minimum aan organisatie of structuur vertonen. Hieruit blijkt duidelijk, aldus verzoeker, dat er wel degelijk sprake is van een gewapend conflict in Afghanistan en in de streek van Kabul. Verzoeker betwist eveneens dat er sprake is van een post-conflictsituatie in Kabul, gezien dit wordt tegengesproken door het rapport van de SENLIS council, dat veel pessimistischer is en een aantal *worst case-scenario's* schetst bijvoorbeeld in het geval de internationale troepen zich zouden terugtrekken. De 'mars op Kabul' lijkt dan niet veraf meer, temeer dat ook in Pakistan het aantal aanslagen en de aanwezigheid van de Talibantroepen merkbaar toeneemt. Verzoeker verwijst eveneens naar een rapport '*Suicide Attacks in Afghanistan (2001-2007)*' van de *UN Assistance Mission in Afghanistan*, gepubliceerd op 9 september 2007, waarin wordt gesteld dat (onder andere) in Kabul de meeste zelfmoordaanslagen voorkomen. Verzoeker verwijst eveneens naar het rapport van SENLIS Council (dat eveneens geciteerd wordt in het aan het administratief dossier toegevoegde antwoorddocument van Cedoca), dat veel pessimistischer is en stelt dat de vraag niet moet zijn of de Taliban Kabul zullen innemen, maar wanneer, en een aantal *worst case-scenario's* schetst (onder andere wanneer de internationale troepen zich terugtrekken). Verzoeker betoogt dat het feit dat een district of een hoofdstad zoals in casu niet is hernomen op de lijst van het UNHCR geen argument is om te oordelen dat er geen noodzaak is aan subsidiaire bescherming. Alle informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wijst er op dat er sprake is van veelvuldige incidenten, hetgeen in wezen de (algemene) informatie van het UNHCR (los van de lijst) bevestigt dat er sprake is van een gewapend conflict, willekeurig geweld en dat burgers hiervan het slachtoffer worden.

- 2.2.3. Uit de stukken van het administratieve dossier kan worden opgemaakt dat verzoeker blijkt geeft van een behoorlijke geografische en maatschappelijke kennis over Afghanistan en meer in het bijzonder over Ghazni. Verzoekers recente vertrek uit Afghanistan wordt door de bestreden beslissing overigens niet in twijfel getrokken. Verzoeker is geboren in Ghazni waar hij tot zijn vertrek voor zijn studies ook gewoond heeft. Verzoeker begon in 1382 te studeren aan de universiteit van Kaboel, doch keerde nog regelmatig terug naar Ghazni om zijn jongere broer te zien die aldaar bij zijn oom verblijft. De Raad stelt evenwel vast dat uit informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de volledige provincie Ghazni, waarvan verzoeker beweert recent afkomstig te zijn en alwaar zijn familie nog steeds verblijft, is opgenomen in de lijst met onveilige gebieden van het UNHCR die werd opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria. De Raad meent dan ook gezien verzoeker verklaarde dat zijn familie nog steeds daar verblijft en dat er op basis van het administratieve dossier geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers familie niet uit de provincie Ghazni afkomstig zou zijn en daar momenteel niet zou verblijven, verzoeker dan ook een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Een vestigingalternatief binnen Afghanistan, in casu Kabul, ligt immers moeilijk gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismenvormen voor het individu. Verzoeker komt bijgevolg in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF,

toegevoegd griffier.

De griffier,

C.DIGNEF.

De voorzitter,

A. VAN ISACKER.